



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS  
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

## SEKCJA PIERWSZA

### **SPRAWA ZUBEL przeciwko POLSCE**

*(Skarga nr 10932/18)*

WYROK

STRASBURG

9 czerwca 2022 r.

*Wyrok ten stał się ostateczny, lecz może podlegać korekcie wydawniczej.*



**W sprawie Zubel przeciwko Polsce**

Europejski Trybunał Praw Człowieka (sekcja pierwsza), zasiadając jako Komitet w składzie:

Lorraine Schembri Orland, *Przewodnicząca*,  
Krzysztof Wojtyczek,

Ioannis Ktistakis, *Sędziowie*,

oraz Liv Tigerstedt, *Zastępca Kanclerza Sekcji*,

Mając na uwadze:

skargę (nr 10932/18) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej wniesioną do Trybunału w dniu 22 lutego 2018 r. na podstawie art. 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencji”) przez obywatela polskiego Damiana Zubla („skarżącego”), urodzonego w 1975 roku i mieszkającego w Koszalinie, którego reprezentowała M. Kucznier, adwokat praktykująca w Gdańsku;

decyzję o przekazaniu Rządowi polskiemu („Rząd”), reprezentowanemu przez pełnomocnika J. Sobczaka z Ministerstwa Spraw Zagranicznych, zawiadomienia o skardze na zbyt długi okres tymczasowego aresztowania skarżącego oraz o uznaniu za niedopuszczalną pozostałej części skargi;

stanowisko Rządu;

obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 maja 2022 r.,

wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

**PRZEDMIOT SPRAWY**

1. Niniejsza sprawa dotyczy zarzutu przewlekłego stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego.

2. W dniu 12 kwietnia 2015 r. skarżący został zatrzymany pod zarzutem podpalenia domu należącego do rodziców jego partnerki. W dniu 14 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Koszalinie zastosował wobec skarżącego tymczasowe aresztowanie na okres trzech miesięcy. Sąd uznał, że istniało duże prawdopodobieństwo, że popełnił on zarzucane mu przestępstwo, a w świetle potencjalnie długiej kary pozbawienia wolności możliwe było, że będzie próbował utrudniać postępowanie. Skarżący nie zaskarżył tego postanowienia.

3. Zastosowane wobec skarżącego tymczasowe aresztowanie zostało przedłużone postanowieniami Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 7 lipca, 6 października, 24 listopada 2015 r., 22 stycznia, 1 kwietnia i 31 sierpnia 2016 r. We wszystkich swoich postanowieniach sąd przytoczył te same podstawy zastosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego, co Sąd Rejonowy.

4. W dniu 22 marca 2016 r. do Sądu Okręgowego w Koszalinie wpłynął akt oskarżenia. Skarżący został oskarżony o zniszczenie mienia przez podpalenie i usiłowanie zabójstwa.

5. W dniu 18 października 2016 r. sąd ten uznał skarżącego za winnego zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę dwunastu lat pozbawienia wolności.

6. W dniu 8 marca 2017 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie uchylił wyrok sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Uznał, że stwierdzone uchybienia stanowiły rażącą niesprawiedliwość proceduralną. W szczególności zwrócił uwagę na fakt, że zachodził konflikt interesów w odniesieniu do bieglego sądowego oraz że zachodziły poważne wątpliwości co do jego bezstronności. Stwierdził również, że brak było dowodów wskazujących na to, by skarżący zamierzał kogokolwiek zabić. Z tych względów sąd apelacyjny zarządził powtórzenie całego postępowania.

7. W dniu 18 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie przedłużył tymczasowe aresztowanie skarżącego, opierając się na uprzednio przytoczonych podstawach. W dniu 7 czerwca 2017 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie utrzymał postanowienie w mocy.

8. W dniu 22 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie ponownie przedłużył tymczasowe aresztowanie skarżącego, opierając się na uprzednio przytoczonych podstawach. W dniu 12 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie utrzymał postanowienie w mocy.

9. W dniu 22 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie warunkowo przedłużył tymczasowe aresztowanie na kolejne trzy miesiące, chyba że skarżący wpłaci kwotę 30 000 złotych polskich (PLN) (7500 euro (EUR)). Skarżący wpłacił wymaganą kwotę i został zwolniony w dniu 27 listopada 2017 r.

10. W dniu 25 lipca 2019 r. skarżący został skazany za zniszczenie mienia i wymierzono mu karę trzech lat pozbawienia wolności, przy czym łączny okres jego tymczasowego aresztowania (dwa lata, siedem miesięcy i czternaście dni) zaliczono na poczet orzeczonej kary. Zobowiązano go również do zapłaty kwoty 44 000 PLN (11 000 EUR) tytułem nawiązki. Jego obrońca wniósł apelację od tego wyroku w dniu 19 sierpnia 2019 r., a Prokurator Rejonowy w Koszalinie wniósł apelację następnego dnia.

11. W dniu 23 stycznia 2020 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji.

12. Skarżący skarżył się, na podstawie art. 5 ust. 3, na przewlekłość zastosowanego wobec niego tymczasowego aresztowania.

## OCENA TRYBUNAŁU

### ZARZUCANE NARUSZENIE ART. 5 UST. 3 KONWENCJI

13. Trybunał zauważa, że skarga nie jest w sposób oczywisty nieuzasadniona w rozumieniu art. 35 ust. 3 lit. a) Konwencji oraz że nie jest

niedopuszczalna na żadnej innej podstawie. Tym samym należało uznać ją za dopuszczalną.

14. Ogólne zasady dotyczące prawa do bycia sędzonym w rozsądnym terminie albo zwolnionym na czas postępowania, zagwarantowanego w art. 5 ust. 3 Konwencji, zostały zawarte w wyroku w sprawie *Kudła przeciwko Polsce* ([WI], skarga nr 30210/96, §§ 110 i nast., ETPC 2000-XI), *McKay przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* ([WI], skarga nr 543/03, §§ 41–44, ETPC 2006-X, z dalszymi odniesieniami), oraz *Buzadji przeciwko Republice Mołdawii* ([WI], skarga nr 23755/07, §§ 84–91, 5 lipca 2016 r.).

15. W niniejszej sprawie Trybunał zauważa, że w ramach tymczasowego aresztowania skarżącego można wyodrębnić dwa okresy na potrzeby oceny zarzutu jego przewlekłości na podstawie art. 5 ust. 3 Konwencji (zob. *mutatis mutandis*, *Piotr Baranowski przeciwko Polsce*, skarga nr 39742/05, §§ 45–46, 2 października 2007 r.). Pierwszy okres rozpoczął się w dniu 12 kwietnia 2015 r. z chwilą zatrzymania skarżącego, a zakończył w dniu 18 października 2016 r. z chwilą skazania skarżącego przez Sąd Okręgowy w Koszalinie. Drugi okres rozpoczął się w dniu 8 marca 2017 r., kiedy Sąd Apelacyjny w Szczecinie uchylił wyrok sądu pierwszej instancji, a zakończył w dniu 24 listopada 2017 r., kiedy skarżący został zwolniony. Łączny okres trwania tymczasowego aresztowania skarżącego wyniósł zatem dwa lata, dwa miesiące i dwadzieścia cztery dni. Przedłużając tymczasowe aresztowanie wobec skarżącego, sądy krajowe konsekwentnie opierały się na powadze zarzutów oraz prawdopodobieństwie, że skarżący ucieknie lub będzie utrudniał postępowanie.

16. W niniejszej sprawie Rząd nie przedstawił argumentów, które mogłyby uzasadnić długość zastosowanego wobec skarżącego tymczasowego aresztowania w całym przedmiotowym okresie. Uwzględniając swoje orzecznictwo w tym zakresie, Trybunał uznał, że w niniejszej sprawie czas trwania tymczasowego aresztowania skarżącego był nadmierny.

17. W związku z powyższym doszło do naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji.

## ZASTOSOWANIE ART. 41 KONWENCJI

18. Skarżący nie złożył żadnego wniosku o słuszne zadośćuczynienie ani o zwrot kosztów i wydatków, mimo że został do tego wezwany przez Trybunał. Trybunał uznał zatem, że nie ma podstaw do przyznania mu jakiegokolwiek kwoty z tego tytułu.

Z POWYŻSZYCH WZGLĘDÓW TRYBUNAŁ  
JEDNOGŁOŚNIE

1. *uznaje* skargę za dopuszczalną;
2. *stwierdza*, że doszło do naruszenia art. 5 ust. 3 Konwencji.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono pisemnie w dniu 9 czerwca 2022 r., zgodnie z Regułą 77 § 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Liv Tigerstedt  
Zastępczyni Kanclerza

Lorraine Schembri Orland  
Przewodnicząca